RAAD VAN TOEZICHT VERZEKERINGEN

U I T S P R A A K Nr. 2004/76 WA

i n d e k l a c h t nr. 2003.4390 (125.03)

ingediend door:

hierna te noemen 'klager',

tegen:

hierna te noemen 'verzekeraar'.

De Raad van Toezicht Verzekeringen heeft kennis genomen van de schriftelijke klacht, alsmede van het daartegen door verzekeraar gevoerde schriftelijke verweer. De Raad heeft aanleiding gevonden, alvorens uitspraak te doen, verzekeraar in een zitting van de Raad te horen.

Voor zover voor de beoordeling van de klacht van belang, is het navolgende gebleken.

Inleiding

Op 6 juni 2001 is waterschade ontstaan in de kunstgalerie van klager door een defect van een wasautomaat in de boven de galerie gelegen woning. De woning en de wasautomaat waren eigendom van iemand die bij verzekeraar met ingang van 8 maart 2001 een aansprakelijkheidsverzekering voor particulieren had gesloten. Blijkens de rapporten van de door verzekeraar en de door klager naar aanleiding van de schade ingeschakelde experts verhuurde de eigenaar de woning aan drie studenten en was de wasautomaat in gemeenschappelijk gebruik bij deze studenten. Volgens de opgave van klager bedraagt zijn nog niet vergoede schade € 4.703,43.

In artikel 2.A van de op de aansprakelijkheidsverzekering voor particulieren van toepassing zijnde speciale verzekeringsvoorwaarden is bepaald:
'De verzekering dekt de aansprakelijkheid van de verzekerden in hun hoedanigheid van particulier, buiten (neven)bedrijf, (neven)beroep, betaalde functie (…)'.

De klacht

Uiteindelijk is gebleken dat de eigenaar van de woning alleen een aansprakelijkheidsverzekering voor particulieren had gesloten en niet voor het aansprakelijkheidsrisico dat uit kamerverhuur voortvloeit verzekerd was. Aan klager had hij echter met stelligheid meegedeeld dat hij voor deze schade wel verzekerd was. Klager wist niet dat voor het verhalen van schade op een derde moet worden aangetoond dat deze derde verwijtbaar heeft gehandeld. Doordat verzekeraar zo traag heeft gereageerd verkeert klager thans in bewijsnood.

Het standpunt van verzekeraar

Klager is gelet op het bepaalde in artikel 5 a van het Reglement Raad van Toezicht Verzekeringen niet-ontvankelijk in zijn klacht. Hij treedt immers op in hoedanigheid van een kunstgalerie, niet zijnde een consument, voor de ontstane schade aan kunstwerken (in consignatie) en inventaris.

De eigenaar van de woning boven de galerie heeft bij verzekeraar een aansprakelijkheidsverzekering voor particulieren afgesloten. Het betreft hier echter schade door een bedrijfsmatig risico, de verzekerde blijkt namelijk kamers te verhuren. De schade is ontstaan door een defect in een wasmachine die door de gezamenlijke kamerbewoners wordt gebruikt. Voor schade veroorzaakt door een bedrijfsmatig risico biedt de aansprakelijkheidsverzekering voor particulieren geen dekking.

Op 6 juni 2001 ontstond de waterschade. Op 7 juni 2001 werd de aansprakelijkstelling verzonden en op 8 juni 2001 heeft verzekeraar een expertisebureau ingeschakeld. Op 8 juni 2001 heeft hij aan de verzekerde meegedeeld dat een expert was ingeschakeld maar dat verzekeraar nog onvoldoende gegevens had om de aansprakelijkheid en/of de polisdekking te kunnen beoordelen.

Vervolgens zijn nadere gegevens opgevraagd bij klager en de verzekerde. Voor klager was een contra-expert actief in deze kwestie.

Op 9 oktober 2001 volgde een voorlopig rapport van de door verzekeraar ingeschakelde expert en bleken nog nadere gegevens nodig om de claim correct te kunnen beoordelen.

Op 13 november 2001 heeft verzekeraar aan de verzekerde bericht dat polisdekking ontbrak (geen particulier risico). Omdat bij een aansprakelijkheidsverzekering voor particulieren geen rechtstreeks vorderingsrecht bestaat, kon verzekeraar volstaan met een bericht van afwijzing aan de verzekerde. Uit een brief van 27 mei 2002 van de tussenpersoon van klager blijkt overigens dat het afwijzend standpunt van verzekeraar bij deze tussenpersoon en daarmee bij klager zelf bekend was.

Verzekeraar is van mening dat hij tijdig een expertisebureau heeft ingeschakeld en dat hij tijdig en op juiste gronden na ontvangst van het expertiserapport tot afwijzing van polisdekking heeft geconcludeerd. Hij behoefde niet klager erop te wijzen dat deze nu de aansprakelijkheid van de verzekerde moest aantonen. Deze aansprakelijkheid heeft klager tot nu toe niet of onvoldoende aangetoond.

Het commentaar van klager

Klager heeft, kennis genomen hebbend van het verweer van verzekeraar, zijn klacht gehandhaafd. Klager merkt nog op dat verzekeraar al uit het aanvraagformulier voor de met ingang van 1 november 2000 door de huiseigenaar bij hem gesloten woonhuisverzekering wist dat in de woning kamerverhuur plaatsvond. Voorts merkt klager nog op dat de eigenaar van de woning niet alleen eigenaar van de wasautomaat was, maar deze ook gebruikte. Deze is dus aansprakelijk voor de schade. Verder merkt klager nog op dat het correct was geweest als verzekeraar hem een kopie van de aan de verzekerde gerichte afwijsbrief van 13 november 2001 had toegezonden. Klager vraagt zich voorts af of aan verzekeraar door zijn locale kantoor, een bank, bij het sluiten van de aansprakelijkheidsverzekering voor particulieren wel is doorgegeven dat op

deze verzekering moest worden aangetekend dat zijn verzekerde kamers verhuurde.

Het overleg met verzekeraar

Ter zitting is de klacht met verzekeraar besproken. Verzekeraar heeft daarbij erkend dat hij bij het tot stand komen van de onderhavige aansprakelijkheids-verzekering voor particulieren wist dat zijn verzekerde kamers verhuurde.

Het verdere verloop van de klachtprocedure

Verzekeraar heeft bij brief van 3 juni 2004 aan de Raad bericht dat hij om redenen die vooral liggen op het terrein van de communicatie met klager, bereid is klager tegemoet te komen door hem alsnog een bedrag van € 3.000,- uit te keren.

In reactie daarop bij brief van 25 juni 2004 heeft klager zijn klacht gehandhaafd.

Het oordeel van de Raad

1. Artikel 1 van het Reglement van de Raad van Toezicht Verzekeringen omschrijft het begrip 'consument' als: 'De verzekeringnemer, de verzekerde en elke andere, bij de verzekeringsovereenkomst onmiddellijk en middellijk belanghebbende, met uitzondering van de verzekeringnemer, de verzekerde en de belanghebbende als ondernemer of instelling wiens/wier (bedrijfs-)activiteiten naar het oordeel van de Raad van zodanige omvang zijn dat de klacht zich niet leent voor een onderzoek door de Raad'. Uit de stukken blijkt dat hier niet sprake is van een zodanige omvang van de bedrijfsactiviteiten - een kunstgalerie die de kunstwerken in consignatie heeft - dat de klacht zich niet leent voor onderzoek door de Raad. Klager is derhalve ontvankelijk in zijn klacht.
2. Verdedigbaar is het standpunt van verzekeraar dat de onderhavige schade - ontstaan door een defect aan een wasmachine die in gebruik was bij drie studenten die van de verzekerde kamers huurden - op de onderhavige aansprakelijkheidsverzekering voor particulieren niet gedekt is, gelet op het bepaalde in artikel 2.A van de op deze verzekering van toepassing zijnde speciale verzekeringsvoorwaarden en op het feit dat blijkbaar niet tussen de verzekerde en hem was overeengekomen om een clausule op de polis te plaatsen die voorzag in dekking van het aansprakelijkheidsrisico dat uit kamerverhuur voortvloeit. Mede gelet op het bepaalde in genoemd artikel 2.A, kan uit het door klager benadrukte feit dat verzekeraar bij het sluiten van de overeenkomst wist dat de verzekerde kamers verhuurde, niet de conclusie worden getrokken dat verzekeraar door de onderhavige verzekering te sluiten de schijn heeft gewekt dat hij ook het uit kamerverhuur voortvloeiende aansprakelijkheidsrisico dekte. In zoverre heeft verzekeraar de goede naam van het verzekeringsbedrijf niet geschaad en zal de klacht niet gegrond worden verklaard.
3. In zijn uitspraak Nr. 2001/70 WA van 19 november 2001 heeft de Raad geoordeeld: 'Uit het oogpunt van een zorgvuldige schaderegeling vloeit voort dat een verzekeraar nadat een verzekerde, die bij hem tegen aansprakelijkheid is verzekerd, aansprakelijk is gesteld, zo spoedig mogelijk aan de wederpartij van zijn verzekerde duidelijkheid verschaft over de vraag of en in hoeverre de bij hem gesloten verzekering dekking biedt voor de schade waarvoor zijn verzekerde aansprakelijk wordt gesteld.'
In strijd daarmee heeft verzekeraar volstaan met op 13 november 2001 een bericht van afwijzing van polisdekking aan de verzekerde te sturen, en niet ook klager van de

afwijzing in kennis te stellen. In zoverre heeft verzekeraar de goede naam van het verzekeringsbedrijf geschaad en zal de klacht gegrond worden verklaard.
4. De tussenpersoon van klager, die blijkens een brief van 27 mei 2002 aan de verzekerde van het afwijzend standpunt van verzekeraar op de hoogte was, heeft zich bij brief van 25 juni 2002 gewend tot het plaatselijke kantoor van een aan verzekeraar gelieerde bank, via welk kantoor de verzekerde stelde tegen de onderhavige schade te zijn verzekerd. Het antwoord van dit kantoor is vervolgens geruime tijd uitgebleven.
5. De Raad is van oordeel dat de communicatie van verzekeraar met klager onvoldoende is geweest. Ook in zoverre heeft verzekeraar de goede naam van het verzekeringsbedrijf geschaad en zal de klacht gegrond worden verklaard. Verzekeraar heeft echter door zijn brief van 3 juni 2004 aan de Raad laten blijken zich de kwestie en vooral de gebrekkige communicatie met klager aan te trekken door klager tegemoet te komen door hem alsnog een bedrag van € 3.000,- uit te keren. Dit bedrag acht de Raad redelijk. Daarom vindt de Raad geen aanleiding om aan de gegrondbevinding voor verzekeraar verdere financiële consequenties te verbinden.

De beslissing
De Raad verklaart de klacht deels gegrond, deels ongegrond.

Aldus is beslist op 18 oktober 2004 door Mr. M.M. Mendel, voorzitter, Drs. C.W.L. de Bouter en Mr. E.M. Dil-Stork, leden van de Raad, in tegenwoordigheid van Mr. S.N.W. Karreman, secretaris.

De Voorzitter:

(Mr. M.M. Mendel)

De Secretaris:

(Mr. S.N.W. Karreman)